

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Erklæring fra et Antal Videnskabsdyrkere ved Kiøbenhavns Universitet Et lidet Bidrag til Dagens Penne-Historie Om Tylvten til Vedkommende Erklæring

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Erklæring fra et Antal Videnskabsdyrkere ved Kiøbenhavns Universitet Et lidet Bidrag til Dagens Penne-Historie Om Tylvten til Vedkommende Erklæring", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1818_329-intro-shoot-idm228.pdf (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

“Om Tylvtten til Vedkommende”

Grundtvig gentager argumentet om historien som øverste dommer i den litterære strid i “Om Tylvtten til Vedkommende”. Indlægget indledes med et citat fra Schillers *Die Braut von Messina*. (1803) Grundtvig understreger sin overordnede pointe. Striden, det vil her sige Baggesens kritiske anliggende, er værd at udkæmpe, men stridens endelige afgørelse, den “Dunkel verhüllt in der Zukunft Schoose” (“dunkelt den hviler i Fremtidens Skjød”).

“Om Tylvtten til Vedkommende” er indirekte adresseret til P.E. Müller, i hans egenskab af redaktør af *Dansk Litteratur-Tidende*. Anledningen var den anonyme anmeldelse af tylvtens “Gjendrivelse af Baggesens Angreb paa Sproget i den ham tilsendte latinske Udfordring”, som stod i *Dansk Litteratur-Tidende*, nr. 47, 1818. Anmeldelsen var skrevet af professor i filologi F.C. Petersen. I modsætning til Grundtvig, mente Petersen ikke, at studenternes latin var dårligt (kloster- eller munkelatin, som Grundtvig kaldte det), ligesom han heller ikke mente, deres kritiske anledning i sig selv var problematisk. Tværtimod skrev Petersen:

at han skulde være blandt de Første til at dadle den akademiske Ungdom, naar den, eller dog flere af den forenede sig, for offentlig at træde frem med umodne og ubeskedne Ytringer, men dadle den, for, et, baade hvad Evne og Villie angaaer, saa prisværdigt Arbeide, dertil kan han, med al tilbørlig Agtelse for Alderen, hvor den bæres med Ære, ikke beqvemme sig (Petersen 1818, s. 738f.).

Når Grundtvig reagerede på anmeldelsen var grunden ikke dens genstand, dvs. gendrivelsen af Baggesens angreb, men overhovedet det, at anmeldelsen blev bragt i *Dansk Litteratur-Tidende*. Det betød if. Grundtvigs argument, at tidsskriftet, det vil sige dets redaktør P.E. Müller, gav sin indirekte støtte til de tolv studenter. Siden anmeldelsen var anonym måtte Grundtvig i sagens natur henvende sig til den ansvarlige redaktør. Denne afslebne og formelle facon er sjældnen for den polemiske Grundtvig, særligt før 1825. Lundgreen-Nielsen karakteriserer faconen således:

Med en sans for formaliteter, der måtte glæde enhver diplomat, manøvrerer Grundtvig mellem de anerkendelsesværdige modstandere (den tavse Oehlenschläger, det lødige publikum, DLTs [*Dansk Litteratur-Tidende*] redaktør Müller) og overser de uværdige (tylvtten, den skandalelystne del af publikum) (Lundgreen-Nielsen 1980, bind 2, s. 828).

Striden fik med Müllers indirekte støtte “et andet og alvorligere Udseende” (sp. 1663). Før havde den blot været en “literair Politi-Sag” (sp. 1662), altså en strid uden alvor, og blot udtryk for unge og umodne studenters trang til at ytre sig. Men siden Müller er “en bekiendt alvorlig og agtværdig Videnskabs-Mand”, kan “ingen Alvors-Mand længer behandle Sagen som Spas” (sp. 1664). Grundtvig forskyder tilsyneladende stridens perspektiv fra at handle om Baggesens ret til at kritisere Oehlenschlägers værk, til at handle om studenternes “Ret til at udfordre Baggesen”. Konklusionen var givet. Det havde de ikke. Når studenterne if. Grundtvig ikke er i stand til at skelne mellem person og værk, er deres opfordring til Baggesen blot en tom gestus. Grundtvig opretholder skellet mellem Baggesens kritiske aktivitet, og Baggesen som person gennem metaforerne pen og ånd på den ene side, mund og legeme på den anden. Hvis studenterne vil kritisere Baggesen, er det:

kun *Skribenten*, ei hele *Personen*, kun hans *Pen* ei hans *Mund*, kun hans *Aand* ei hans *Legeme*, de kunde stævne; thi *over Legemet* har kun *Staten Ret*; *personligt* Møde kan kun med *Rette* fordres, *mundtligt* Forhør kun med *Rette* anstilles af *Staten* (Grundtvig 1818c, sp. 1667).

Grunden til, at studenterne ikke kan gøre som de gerne vil, nemlig stille Baggesens til regnskab for hans kritiske principper, er den simple, at de blot er en samling “af et Par begyndende Forfattere, og endeel, i Literaturen hidtil ganske ubekiendte, Studenter” (Grundtvig 1818c, sp. 1662). Begrundelsen, som står allerførst i indlægget, er nok en forklaring på, hvorfor Grundtvig henvendte sig til Müller, fra den ene alvorsmand og respekterede forfatter til den anden.